

No. 1. }

Januar 1886.

{ 12te Aargang.

Jesus er min, og jeg er hans.

Mel. Jesus er mit Haab og Trøst.

Hjertens Jesu, jeg er din,
 Din jeg evig vil forblive.
 Hjertens Jesu, du er min,
 Du forløste mig til Live;
 Thi du hjertens inderlig
 Haver evig elsket mig.

Din den store Kjærlighed
 Drog dig ned til mig paa Jorden;
 Ved din Døds, dit Blod, din Sved
 Er du min Forløser vorden;
 Derfor skal evindeligt
 Halleluja synges dig.

Du mig tilbøj i min Daab
 Venlig og huldsalig mødte
 Og til evigt Livsens Haab
 Ved dit Ord og Aand mig fødte.
 Herre, hold ved Naadens Magt
 Mig for evigt i din Pagt!

Du, som tog de Smaa i Favn,
 Tag og mig i Naadens Arme!
 Lad dit søde Frelsernavn
 Mig til hellig Lyst opvarme!
 Se, jeg liben er og spæd,
 Giv mig din Barmhjertighed!

Gud, som Børnene har kjær
 Og vil Alle saliggjøre,
 Se til mig, som liben er,
 Og paa Livets Vei mig føre,
 At jeg, hvordan det skal gaa,
 Evig din forblive maa!

C. Ottesen.

Quad Juletræet fortæller.

(Efter Felix Bungener.)

(Stutning).

IV.

Dg dog, kjære Børn, kommer der endnu en sørgelig Tanke for mig. At glæde sig idag, det er let; de festlige straalende Lys, de skønne Gaver, det er mere end nok for at gjøre Eder glade. Men jeg har desværre kjendt saa mangt et Barn, som naar Festen var over og Træet plyndret, knapt tænkte mere paa Jesus. Dg deraf kunde jeg skønne, at disse Børn vel heller ikke havde tænkt videre paa ham, selv midt i Julefesten, selv under Juletræet, som skulde minde dem om ham. Ville I ogsaa være saadanne Børn? Jeg haaber nei, jeg haaber, I ville høre Jesus til og være glade i ham baade idag og hver Dag i Eders Liv. Han vil ikke bare have en Glæde, som slukkes med Julelysene, han er kommen for at give os i vort Hjerte en Glæde, som Intet kan tage fra os. — Sig mig, Børn, holde I af Eders Fader?

"Ja, ja!"

'Dg af Eders Moder?'

Børnene klyngede sig op til Moderen istedetfor andet Svar, og den ældste Datter sagde: "Fader, det kan ikke være dit Alvor at spørge om det, du ved jo, hvor vi holde af Eder."

"Hvorfor holde I da saa meget af os?'

"Jo — fordi I holde saa meget af os."

"Nu, — Jesus elsker Eder endda mere Naar I engang rigtig komme til at forstaa, hvad han har gjort for Eder, da ville I erkjende, at al Kjærlighed her paa Jorden, al Kjærlighed, som vi Forældre eller andre Menneſter kunne have til Eder, dog er Intet imod den Kjærlighed, hvormed Jesus, Guds Son, har elsket Eder. Jeg sagde før, at Jesus er kommen og har fortalt os om Himmelen og Saligheden der. Dog, hvis han ikke havde gjort Andet end fortalt os derom, mon vi da vilde have haft Saameget at glæde os over? Hvad vilde det hjulpet os, at der er en lys og deilig Himmel, naar vi Ingen havde, som kunde føre os derind. Hvad vilde I sige, om jeg Juleaften forte

Eder hen foran en lukket Dør og sagde: "Derindenfor staar et deiligt Juletræ; Lysene ere tændte, og Gaver hænge mellem Grenene!" — og I kunde se Skindet gjennem Røglehullet; men Døren var lukket, og der fandtes ingen Røgle til at faa den op? For-gjæves bankede I og rystede paa Døren; den var og blev lukket. Da horte I en Stemme sige: "Ingen faar aabne Døren og komme ind, som ikke altid har været snil og fuldkommen lydlig! . . . I, som altid have været snille, gode og hellige Børn kunne faa gaa ind!" Hvem af Eder vilde da svare, hvem vilde komme ind?"

Børnene taug og saa paa mig.

"I tie, fordi I vide godt, at I ikke ere saadanne Børn, at I Alle mangen Gang have været uskikkelige og ulydige mod os og trætet med hverandre. Derfor vilde Døren vedblive at være lukket og det skønne Træ forgjæves vinke med sine straalende Lys og sine herlige Gaver. Dg ganske saaledes vilde det være med Døren til Himmelen uden Jesus. Intet Ondt og Stygt og Urent kan faa komme ind i Himmelen, siger Guds Ord. Intet altsaa fra denne arme Jord, hvor det Onde, Synden, har udfjæmt og fordærvet Alt og selv det Gode er blandet med Ondt. Ville I da vide, hvad Jesus har gjort, og hvor hoit han har elsket Eder? Hører nu godt efter saa ville I nok kunne forstaa det. Jesus selv takkede engang sin himmelske Fader, fordi han netop havde aabenbaret disse Ting for Smaa og Umyn-dige, saa de kunde forstaa dem.

V.

Jesus har for det Første gjort det Samme, som jeg ogsaa, siden jeg holder af Eder, gjerne vilde gjøre, for at I kunde blive snille og gode. Dg hvad tror I, det er? "Du vilde sige os, Alt hvad vi skulle gjøre."

"Rigtigt. Dg ikke bare det, men —

"Ogsaa det, som vi ikke skulle gjøre."

"Meget sandt. Hvad I skulle gjøre og ikke gjøre, se, det lærer Jesus Eder i sit Ord, i Bibelen, og bedre, end jeg eller noget andet Menneſte kunde lære Eder det. Et

godt Barn er glad i at vide, hvad dets Fader vil; saa skulde vi ogsaa være glade ved at vide, hvad vor Fader i Himmelen vil have af os. Men alligevel er det ikke paa langt nær nok bare at vide det. Det kommer fremfor Alt an paa, at vi virkelig gjøre, hvad vor himmelske Fader vil. Hvordan skulle vi kunne det? Veien, som vi skulle vandre, er der, den ligger for os; men den er lang og tung at gaa, man kan forvilde sig, man kan falde. Vader os tænke os, at vi skulde gjøre en virkelig Reise tilføds paa ukjendte Veie. Naar nu En, som noie kjender Veien og har bestrevet den for Eder, rigtig holder af Eder og er bange for, at I skulle forvilde Eder og ikke finde ret frem, hvad vilde han vel da mere gjøre?"

"Han vilde følge os."

"Dg, om I faldt?"

"Han vilde reise os op."

"Dg om I ikke kunde gaa længere?"

Børnene notede med at svare.

"Nu, han vilde bære Eder. I synes, det var for meget, det kunde En ikke forlange eller vente. Men, da I vare smaa, hvor ofte har ikke Eders Moder gjort det? Og senere, naar vi gik ud og spadserede sammen og Veien blev Eder for lang hvor ofte har jeg gjort det! Ja, paa samme Maade vilde den, som rigtig havde Eder kjær, tage Eder paa sine Arme, naar I vare trætte og ikke kunde mere, og bære Eder frem, ikke sandt? En saadan Ven, en saadan Fører, kjære Børn, er atter Jesus. Han er kommen for at følge Eder paa Veien gennem Livet, for at reise Eder op, naar I falde, for at bære Eder, naar I ikke have Kræfter mere. I se ham ikke, saaledes som Hyrderne saa ham i Julenatten, eller som senere saamange Bedrøvede, som han trøstede, og saamange Syndere, som han opreiste, saa ham; men han er ikke desmindre virkelig tilstede hos Eder bestandig og bestandig rede til at hjælpe, og jo længere I komme frem paa Veien, des mere vilde I mærke, at han er hos Eder, bestandig hos Eder. Spørg Moder, om Jesus ikke kommer, naar hun græder, og det bliver hende tungt, at vor kjære lille Emil ikke er mere iblandt os.

Hvad var det, han en Dag sagde til en Søster, som græd over sin Broder, hun havde mistet? "Jeg er —

"Jeg er Opstandelsen og Livet."

"Rigtigt. Det siger han ogsaa til Moder, det siger han til os Alle, saa ofte vi ere bedrøvede eller mistroftige. Han har bragt med sig en Rigdom af de allerherligste Gaver, da han som et fattigt Barn kom ned til os paa denne arme Jord! Derfor endda en Gang, hvormegen Grund har ikke vort Juletræ til at raabe til os: "Glæder Eder, for Jesus er født."

Dg dog, saalænge I ere paa denne Jord, vilde I altid være Syndere, og for Syndere og Ulrene er Himmeldøren lukket, som vi hørte, og Alt, hvad I gjøre, saa kunne I ikke saa den op. Kun En kan aabne den for os: Jesus. Og derfor, ja især derfor er han kommen til Verden. Sig mig selv, kjære Børn, hvad Jesus har gjort for os Syndere. I have ofte hørt og læst det. "Da vi endnu vare Syndere —

"Er Kristus død for os."

"Rigtigt. Dg hvorfor?"

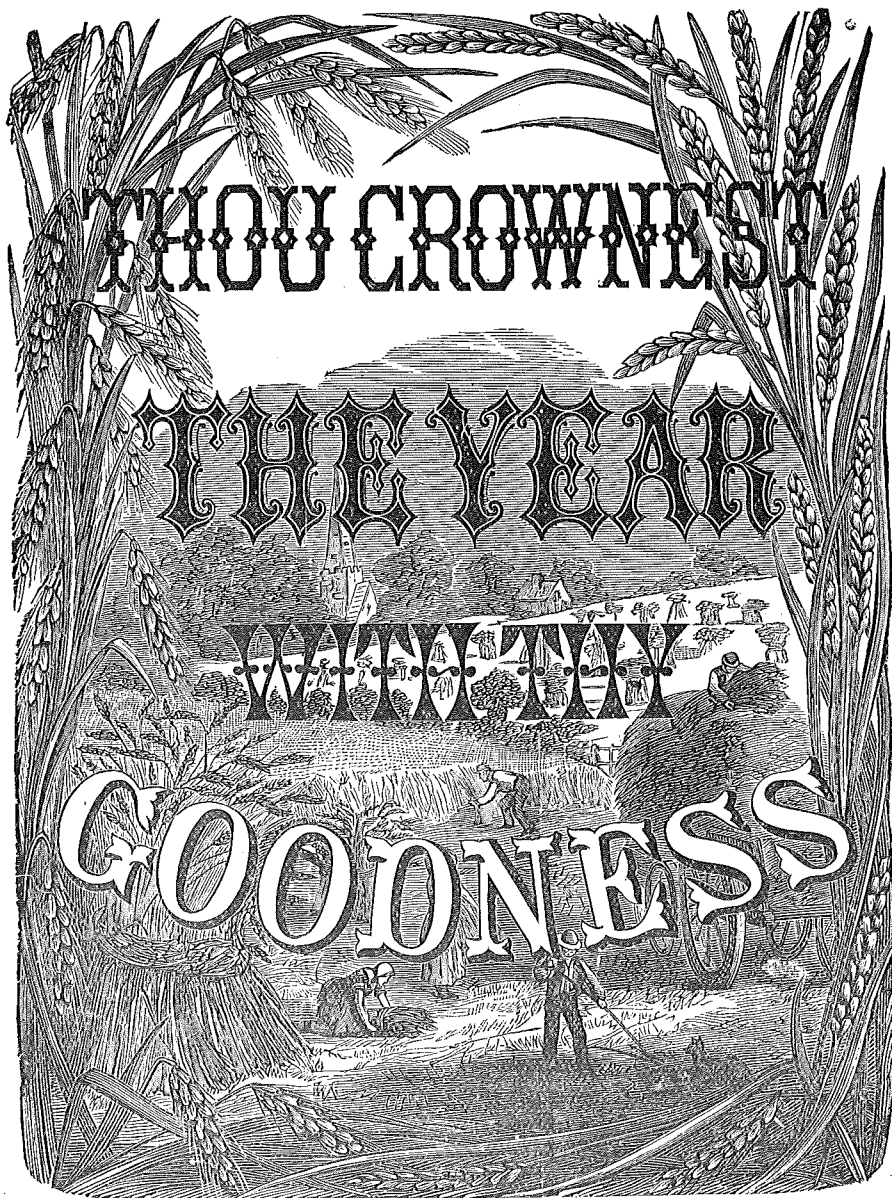
"For at forlige os med Gud."

"Forlige os med Gud ved sit Kors.

Ja, Børn, det er den høieste, herligste Grund, vi have til at glæde os, det fortæller Jule os, det fortæller vort Træ os. Jesus er kommen ned fra Himmelen til denne vor ringe Jord for at dø for os og derved aabne os Døren til Himmelen. Dette lille Barn, som ligger i sin Krybbe, som Maria og Hyrderne glæde sig over, han vøjer op for at borttage Verdens Synd og forjense os Himmelen med sit Blod. O, naar I tænke paa det, hvor skulde I ikke have ham kjær! Hvor skulde I ikke være bange for at gjøre ham imod! Hvor skulde det ikke bedrøve Eder, saa ofte I kom til at synde imod ham! Hvor skulde I ikke søge at være ham taknemmelige! Dg da vilde I ogsaa have dem Alle kjær, som han har givet Eder at holde af, Eders Spødske, Venner og os, Eders Forældre. Ja, I vilde elske alle Mennesker, siden han har elsket Alle og givet sit Blod for dem. Dg I vilde tænke paa

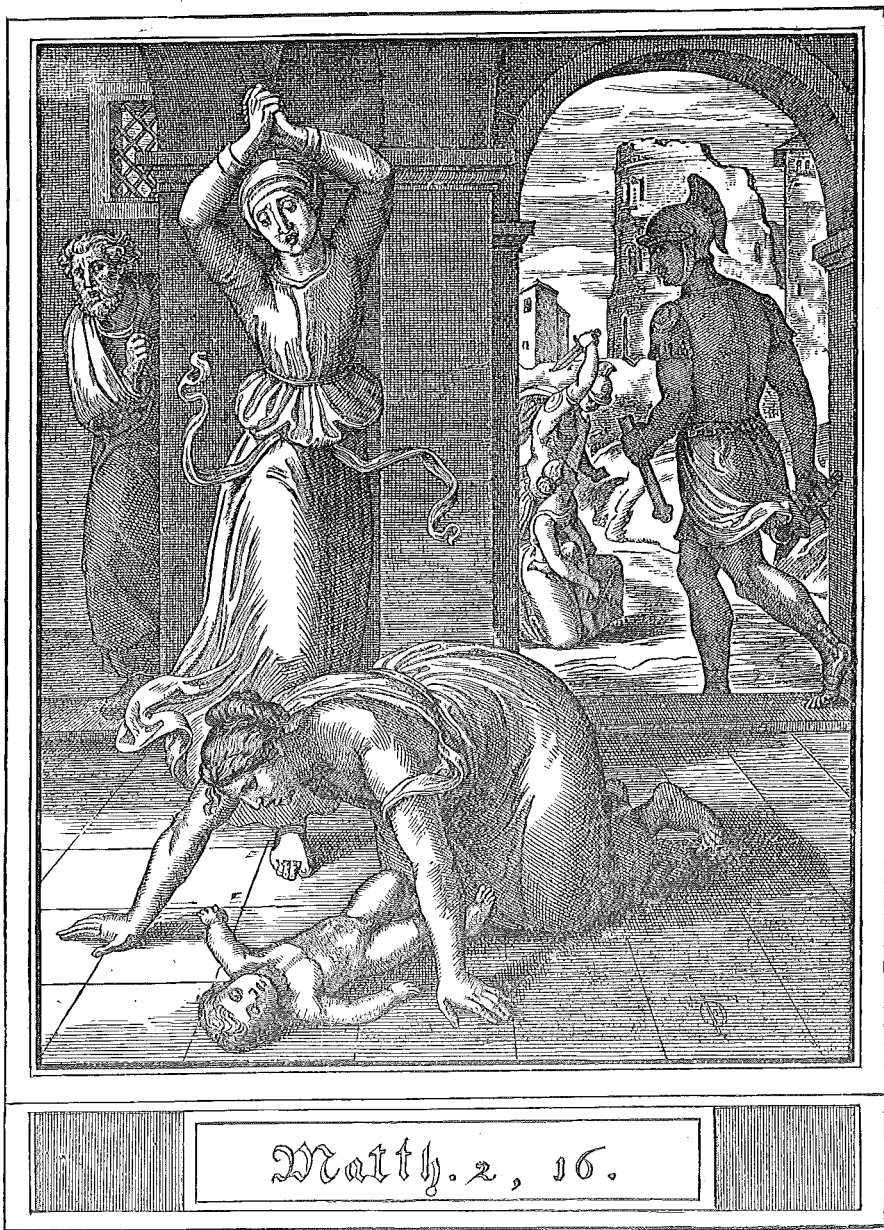
(Fortsættes paa Side 6.)

Salme 65, 12.

Lov dog den Herre, som dig i din Stand giver Lykke,
 Han, som med tusind Betsignelser ved dig at smykke!
 Tænk dog derpaa,
 At han sin Gæve kan faa,
 Af, i din Sjæl det indtrykke!

Barnemordet i Bethlehem.

Matth. 2, 16.

Herren tillader, at den grusomme Kong Herodes faar udføre denne gruelige Straffedom over Bethlehems Fædre og Mødre, der ikke havde givet Jesusbarnet Rum iblandt sig og ikke agtet Englenes Juleprædiken og Sang. Da blev der Graad og Krig og megen Hylen, som Jeremias siger (31. 15), over alle de Børn, som ikke mere ere ilive.

Men de smaa Børn, som Herren ved Om- skjærelsen havde taget i Pagten med sig, tager han bort fra de Forældre, der ei vilde føre dem til sin Frelser og derfor ogsaa ilde op- drage dem, og han fører dem som de første Martyrer for Jesusbarnets Skyld ind i den Himmel, som dette Barn af sin store Naade har opladt for dem.

dem, som ere syge, fattige og bedrøvede, og gjøre dem Godt, siden han selv har sagt, at, hvad vi gjøre mod en af disse hans mindste Brødre, det have vi og gjort mod ham.

VI.

Og det er det, kjære Børn, som dette Juletræ endda til Slutning fortæller os. Disse Lys, disse Gaver, denne Feste, denne Glæde, Alt det raaber til os: "Glem ikke, at der gives Folk, som ikke have Noget af Alt det, som Gud iaften har givet Eder!" Ja selv i dette Dieblit, hvor mange fattige Børn er der, som sidde bedrøvede i et eller andet mørkt Hus, kanffe baade sulte og fryse, for dem er Julen som en anden almindelig Dag, ja endda længere og tungere end de andre Dage i Aaret. Jeg ved nok, at de, som have Jesus kjær, ikke behøve Juletræ eller Julelys for at glæde sig i hans Fødsel. Men siden nu Guds Godhed har givet Eder alt dette for at gjøre Julen saameget skjønnere for Eder og bringe Eder Festens Glæde saameget nærmere, saa tænker idetmindste med Kjærlighed paa dem, som ikke have Noget, der kan gjøre det høitideligt for dem og vise dem, at det er Jul. Vilde I, hvad jeg skulde ønske, Børn? Jeg skulde ønske, at hver Familie havde sit Træ, og at hvert Barn som er lykkelig og glad over sit Juletræ og sine Julegaver, vilde tænke paa, hvordan man kunde skaffe dem det Samme, som maa undvære denne Glæde. Det er en vakker Skik Juleaften at hænge et Kornbaand op paa Taget eller op i et Træ; det skal være til Englene, som ogsaa skulle have sit Juletræ, saa at Jesu Fødsel ogsaa for dem ligesom for Børnene skal bringe Glæde og Døerslod. Jeg vilde bare ønske, at man altid viste alle Fattigfolk og alle Fattigbørn den samme Omtanke og Kjærlighed. Men, hvad jeg fremsør Alt vilde ønske, det var, at dog Alle maatte høre det deilige Budskab fra Himmelen, som Juletræet bringer til os Alle. O, om dette Træ havde staaet paa Bethlehems Høie, hvilken skjøn Sang vilde det ikke have hørt i denne Nat! Gjentager den for os, kjære Børn! Hvordan var det, Englene sang i hin Nat?"

"Tre være Gud i det Høieste, og Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed."

"Ja, i Menneskene en Velbehagelighed! Siden Jesus har baaret vore Synder og igjen forsonet os med Gud, kan Gud igjen have Velbehag i Menneskene for Jesu Skyld og elske dem som sine Børn. Og, som Gud elsker os for Jesu Skyld, vil han ogsaa, at vi for hans Skyld skulle hjertelig elske hverandre Kjærlighed, Guds usigelige Kjærlighed til os, for at vi igjen skulle have Kjærlighed til hverandre — se, i dette Ene kunne vi fatte sammen Alt, som Juletræet vil sige os. Dette ene Ord Kjærlighed straalet igjen i hvert Lys paa Juletræet, klinger igjen i hvert Ord, som det taler til os. Og, "om jeg ved alle Himmelheder og al Kundskab", siger Apostelen Paulus, "men har ikke Kjærlighed, da var jeg Intet." I, kjære Børn, vide endda I det; og der gives i Evangeliet Ting, som selv Englene ikke forstaa og begjære at gennemskue. Men Kjærlighed — det er Noget, som ogsaa et Barn kan forstaa, som ogsaa et Barn kan eie. Jesus er Kjærlighed; Kjærlighed er Kjendetegnet paa Enhver, som hører ham til, han være ung eller gammel, rig eller fattig, lærd eller ikke. Tragter efter, at I ogsaa maa have dette Kjendetejn, og beder Jesus, at han maa give i Eders Hjerte lidt af den Kjærlighed, den Medlidenshed og Forbarmelse, som bragte ham til at forlade sin Herligheds Throne i Himmelen og blive et lidet Barn i Krybben her paa denne fattige Jord.

Vore Feste have det Sorgelige ved sig, at de altid ere saa snart forbi; endnu nogle Dieblitte og, hvad er der igjen af det Hele? Se paa Træet! Lysene ere alt nedbrændte og nogle allerede slukkede, Grenene, som nu ere berøvede de dyrebare smaa Byrder, der tynge dem ned, have langsomt og som i Bedrøvelse reist sig i Veiret; snart er al Træets Pynt og Glands forbi, og det er ganske dødt og Festen og Glæden med det. Men det vil ikke dø uden endda at have sagt Eder et Ord. Det vil sige Eder, at de Feste, som svinde, skal løfte Eders Hjerter

til den Fæst, som bliver, til den evige Fæst i Himmelen, og at, indtil den kommer, er det Eneste, som ikke dør. Kjærligheden i den Kristnes Hjerte. Har Julefesten idag faaet vække og styrke saadan Kjærlighed i Eder, da have I Roget igjen, som varer fra den ene Jul til den anden og kaster sin Glands over Livet hernelde, indtil den fulde himmelske Glands engang faar lyse Eder imøde derppe, naar I faa synge Lovsangen sammen med Englene: "Være være Gud i det Høieste, og Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed."

Hvad Kjærlighed formaar.

I en Skole i en By, viste en af de store Gutter et saa vildt og ustyrligt Sind, isærdeleshed mod sine mindre Kamerater, at disse uophorligt vare udfatte for Overfald fra hans Side. Læreren søgte baade med Mildhed og Strengthed at indvirke paa ham, men Alt var forgæves; iilslidst besluttede han at udelukke ham fra Skolen og opfordrede alle Drengene til i dette Tilfælde at afgive sine Stemmer. De stemmede Alle for hans Udelukkelse med Undtagelse af en liden tiaarsgammel Gut, som ønskede, at han maatte blive. Læreren, som godt vidste, at den lille Frits mangen Gang havde maattet udstaa haarde Slag og Stød af den voldsomme Konrad, sagde til ham:

"Hvorfor stemmer du for, at Konrad skal faa blive i Skolen, Frits?"

"Fordi, dersom han bliver jaget bort herfra, faar han kanske ikke høre mere om den gode Herre Jesus, og da vil han blive endnu styggere," svarede Barnet med rørende Enfold.

"Tilgiver du ham da alt det Onde, han har gjort dig?" spurgte Læreren.

"Alt ja! Ja'r og No'r og De selv og alle Mennesker tilgive mig, og Gud tilgiver mig ogsaa, skulde ikke jeg tilgive ham?"

Dette forsonlige Sind hos den lille forurettede Kammerat git Konrad dybt til Hjerte. Frits blev fra den Dag hans bedste Ven og en god Støtte paa den nye Vej, som han

fra nu af betraadte. Hvad ingen Straf og ingen Formaning havde udrettet, det virkede en Gnist af Kristi Kjærlighed udstødt i et fattigt Barns Hjerte. Kjære unge Venner, maatte I da ogsaa gjøre Eder Umage for at bevise Kjærlighed mod Enhver!

Mit Lys er snart brændt ned.

"Jeg saa engang," fortæller en Lærer, „en fattig Pige, som ved et dunkelt Talglys sad boiet over sit Arbejde. Lyset var næsten nedbrændt, og jeg saa, hvorledes hendes slittige Fingre førte Naalen med stedse større Hurtighed, medens jeg hørte hende gjentage for sig selv: "Jeg maa være meget flitig; thi dette er det eneste Lys, jeg har, og det er snart brændt ned."

"Hvilken Lærdom, tænkte jeg, ligger ikke i disse, det fattige Barns Ord! Bort Liv er at ligne ved et Lys, og hvor snart er det ikke brændt ud! Det er dog det eneste, vi have! Hvor ivrige burde vi da ikke være i at bruge det den korte Stund, vi endnu kunne have tilbage! Tiden er kort, og, naar mit Liv engang har Ende, kan jeg ikke faa leve det om igjen for bedre at anvende de kostbare Timer. Har jeg forsonet at tage imod den Salighed, som Gud i Tiden tilbød mig gennem Jesus, saa kan jeg aldrig i Evighed faa det Tab erstatet.

Smaastryller.

Modgang. Det er godt for os, at vi hernelde have Korsk og Modgang; thi derved bringes Mennesket til at gaa i sig selv, saa at det erkjender sig at være en fattig Pilegrim, hvis Haab ikke maa sættes til timelige og forgjængelige Ting.

Uden Tro. Hvad er endog det lykkeligste Menneske uden Tro? Som en smuk Blomst i et Vandglas, uden Rod og uden Bestandighed; den visner snart.

Julekvælden.

Nu Sneen lyser ved Afdags Skin,
 Til Julekvælds-Bordet bæres der ind.
 Har Furet laaskast luffet sig før,
 Nu gaber paa viden Bæg dets Dør.

Fra Høbdagstid da det ringed Jul,
 Er Festen alt holdt af Gaardens Fugl:
 Sit Kornbrænd har paa Glæs-Taffen sat,
 Og Spurven fløi til og fvidrede: Tak!

I Fjøs for Fæ og i Fjold for Faar
 Er tagt, hvad Lven som bedst formaar.
 De faldes vel bare Faar og Kvæg,
 Men h lste dog Festen med Bøg og Bræg.

Og Besle=Olaf ved Alt var med.
 Hans Hænder vel ei at klappe ved,
 Men Hjertet kan klappe, Slag i Slag —
 Det er jo den signede Julekvældsdag!

Nu gaar han med Moder og Vdstemor
 At bære fra Stabur til Julebord.
 Han husker ifjor da han sad paa Rang,
 Mens Lysene skinte og Salmen klang.

Han længter — men se, en Fattigvoinde
 Staar hønlige høiet ved Trappens Trin.
 Hun har ei som Faar og Fæ et Lag,
 Hun dækkes usselt af Pjalteplag

Da mindes Gutten det Varn, som laa
 End mere fattig for os paa Straa,
 Og Haanden ved med Et, hvad den gjør:
 Den grider i Kommen, som aldrig før.

Der har han spy Skilling, længe spart
 Og vel til en Markedshest forvart.
 Nu skal de kjøbe, hvad bedre er:
 Lidt Juleglæde til Kvinden der.

Hvad fik han igjen? Fra Hjerte og Mund:
 "Gud signe dig Helgen Stund for Stund!"
 Jeg tror nok, det Ord som vinget Fugl
 Fløi op og bringer en salig Jul.

Jeg tror nok, at Olaf, hvis han som stor
 Revarer det Sind, som i ham bær,
 Faar Jul efter Jul med Fryd og Fred,
 Og sidst, hvor Jullyset ei brænder ned.
 (Af Jørgen Moe.)

Gaade.

Mit Første lyser i dunkel Nat,
 Mit Andet sender en Død saa brat.
 Mit Tredje farer — hvorfra? — hvorhen?
 Derom man strides. Ved du det, Ven?

Opløsning

paa Gaaden i No. 11:

Manfato

(Man — Nato — Kant — Kat — tam — Nat).

Rigtig opløst af R. P. F., Benson, Minn.;
 L. C. N. og M. C. N., Stony Run, Minn.;
 C. W. og P. A., Lanesboro, Minn.; Alf og
 og J. J. B., Albert Lea, Minn.; J. D. A.,
 Forest Mills, Minn.; C. A. L. og S. L.,
 Rothsay, Minn.; C. W., Amberst, Minn.;
 B. L. N., Kintal, Minn.; N. S., Dallas,
 Wis.; K. A., Manitowoc, Wis.; H. W. A.,
 Emerald, Minn.; C. C. B., Arcadia, Wis.;
 C. S. G., Sacred Heart, Minn.; L. C. B.,
 Rising Sun, Wis.; J. J. B., Brush Creek,
 Minn.; D. N., Minnesota, Minn.; D. G.
 K., Beaver Creek, Minn.; M. C., Muskegon,
 Mich.; C. L., Closter, Neb.; C. C. S.,
 Georgetown, Minn.; C. S., Kindred, Dak.
 Ter.; J. J., Highlandville, Iowa; L. R. L.,
 Watson, Minn.; A. L., Frenchville, Wis.

Kvittering.

Til Børnens Jubeloffer fra Anne N.
 Hesten, Portland, Traill Co., D. T., 15 Cts.
 og fra Caroline, Oliver og Albert
 Engebretsen, Marfjeld, Otter Tail
 Co., Minn. 30 —
 Til Regjermisjonen fra Spndagskolen
 Granite Falls, Minn. \$5.75.

Børneblads

12te Aarg. sendes alle gamle Abonnenter, som
 have betalt al gammel Gjæld til dette
 Aars B. gyndelse.

Betaler da strax al gammel Gjæld!
 Betaler dernæst suameget som muligt i
 Forskud for det nye Aar! Den sædvanlige
 Præmie for Forskud gives: En ind-
 bunden Aargang af Bladet for hver
 \$2.50, der er betalt i Forskud.

Send nye Bestillinger snarest muligt.
 Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Exemplar.
 Agenter, der selv holde Navneliste og inde-
 staa for Betalingen erholde 50 p. Reduktion:
 Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.
 — 10—49 — 25 " —
 — 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Fridh,

703 — S. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
 Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.